

Rühm: 10, alarühm. 2
Kinnitatud EKL juhatuses 07.06.2012

FCI Standard nr 160 / 02. 04. 2001 / Suurbritannia

IIRI HUNDIKOER

PÄRITOLUMAA: Iirimaa.

**KEHTIVA ORIGINALSTANDARDI AVALDAMISE
KUUPÄEV:** 13.03.2001.

KASUTUS:

Kuni 17. sajandi lõpuni kasutati iiri hundikoeri Iirimaal huntide ja hirvede kütamiseks. Samuti jahiti nendega hunte, keda leidis Euroopas laialdaselt, enne kui need metsadest massiliselt hävitati.

FCI KLASSIFIKATSIOON:

Rühm 10: Hurdad.

Alarühm 2: Karmikarvalised hurdad.

Töökatsseteta.

LÜHIÜLEVAADE TÕU AJALOOST:

Teame, et Mandri-Euroopa keldid pidasid sellist tõugu hundikoeri, kes tõenäoliselt pärinesid juba Egiptuse maalidel kujutatud hurtadest. Ka Iiri keldid olid huvitatud suurte hundikoerade aretamisest. Need suured iiri hundikoerad võisid tol ajal olla nii sileda- kui karmikarvalised, ent hilisemal ajal sai domineerivaks karmikarvalisus, seda tõenäoliselt tänu Iirimaa karmile kliimale. Esimesed kirjalikud märkmed nende koerte kohta pärinevad aastast 391 AD Rooma konsuli sulest, ent ilmselt olid need koerad Iirimaal olemas juba I sajandil AD, mil Setanta andis sellele tõule nimeks Cu-Chulainn (Culanni koer). Teada on ka, et Uisneach (I sajandil) võttis Šotimaale põgenedes kaasa 150 koera. Iiri hundikoerad on kahtlemata ka Šoti hirvekoerte eelkäijad. Iiri hundikoerte paarid olid levinud kingitusteks Euroopa ja Skandinaavia kuninglikes õukondades ja mujal alates keskajast kuni 17. sajandini. Neid saadeti

FCI Standard nr 160/02. 04. 2001
EESTI KENNELLIIT

Inglismaale, Hispaaniasse, Prantsusmaale, Rootsi, Taani, Pärsiasse, Indiasse ja Poolasse. 15. sajandil pidid kõik Iirimaa maakonnad pidama 24 hundikoera, et kaitsta kohalike farmerite loomakarju huntide rünnakute eest. See, et Cromwell 1652. aastal keelas hundikoerte riigist väljaviimise, aitas mingi aja vältel hundikoerte arvukust säilitada, ent huntide hulga järk-järguline vähenemine ning jätkuv nõudlus seda tõugu koerte järgi välismaalt vähendas iiri hundikoerte arvukust peaaegu täieliku väljasuremiseni 17. sajandi lõpuks. Huvi selle tõu vastu tekkis uuesti koos iirlaste natsionalismi tõusuga 19. sajandil. Iiri hundikoerast sai Iirimaa kultuuri ja nende keldi mineviku elav sümbol. Sel ajal hakkas selle tõu pühendunud entusiast kapten A. Graham otsima endale mõnda Iirimaal veel säilinud seda tõugu hundikoera ning ristates seda tõugu hirvekoeraga, borzoiga ning saksa dogiga, saavutas ta lõpuks sellise tõu, mis säilis tõule tüüpilisena läbi põlvkondade. Tulemust aktsepteeriti lõpuks kui selle tõu ametlikku taastamist. Iiri Kennelliit moodustas iiri hundikoera jaoks rühma aprillis 1879 toimunud näitusel ning tõuühendus moodustati 1885. aastal. Nüüd naudib iiri hundikoer taas samasugust reputatsiooni nagu keskajal. Iiri hundikoeri peetakse ja aretatakse tänapäeval hulgaliselt ka väljaspool Iirimaal.

ÜLDMULJE:

Iiri hundikoer ei pea olema nii raskepärane või massiivne kui saksa dogi, ent samas siiski pisut enam kui seda on on hirvekoer, kuigi üldtüübilt peaks peaks ta sarnanema just hirvekoeraga. Suur ning nõudliku välimusega, väga lihaseline ning tugeva, ent samas graatsilise kehaehitusega, kerge ja aktiivsete liigutuste koer. Pea ja kael on kõrge asetusega ning saba kantakse püstises asendis, otsast kergelt jäsemete poole kõverduv. Eesmärgiks selle tõu puhul on suurus, õlgade kõrgus ning proportsionaalne kere pikkus. Soovitakse aretada tõug, mille puhul isaste keskmiseks kõrguseks on 32 tolli (81 cm) kuni 34 tolli (86 cm) ning mida iseloomustab vajalik jõulisus, aktiivsus, julgus ja sümmeetria.

KÄITUMINE/ISELOOM:

“Kodus lammas, jahil lõvil”.

PEA:

Pikk ja ühtlane, kantakse kõrgel; otsmikuluud on pisut kõrgemale tõstetud ning silmade vahel on väga väike sälk.

KOLJUPIIRKOND:

Kolju: Mitte väga lai.

NÄOPIIRKOND

Koon: Pikk ja otsa suunas mõõdukalt teravnev.

Hambad: Ideaalne on käärhambumus, lubatud on ka tasahambumus.

Silmad: Tumedad.

Kõrvad: Väiksed rooskõrvad (hurdaliku hoiakuga).

KAEL:

Üsna pikk, väga tugev ja lihaseline, hea kumerusega, ilma voltide või lõdva nahata kõri ümbruses.

KERE:

Pikk, hästi kaarduvate roietega.

Selg: Pigem pikk kui lühike.

Nimme: Pisut kumer.

Laudjas: Puusade juurest väga lai.

Rind: Väga sügav, mõõduka laiusega, lai rind.

Roided: Hästi kaarduvad.

Kõht: Tõusva joonega.

SABA:

Pikk ja pisut kõverdatud, mõõduka jämedusega ning tihedalt karvaga kaetud.

JÄSEMED**ESIJÄSEMED:**

Õlad: Lihaselised, jätavad rinnakorvile piisavalt laiust, kaldus asetusega.

Küünarliigesed: Asetsevad üsna kere all, ei ole sisse- ega väljapoole pööratud.

Küünarvarred: Lihaselised, tugeva luustikuga, üsna sirged.

TAGAJÄSEMED:

Reied: Pikad ja lihaselised.

Põlveliiges: Hea nurgaga.

Reie alaosa: Hea lihastikuga, pikad ja jõulised.

Kannaliigesed: Hästi madala asetusega, ei sisse- ega väljapoole pööratud.

KÄPAD:

Möödukalt suured ja ümarad, ei ole sisse- ega väljapoole pööratud. Varbad on kaardus ning lähestikku asetsevad. Küüned väga tugevad ja kõverdatud.

KÖNNAK/LIIKUMINE:

Kergete ja aktiivsete liigutustega.

KARVKATE

KARV: Kare ja karm kerel, jalgadel ja pea peal; eriti traatjas. Karv silmade ümber ja habeme piirkonnas eriti traatjas.

VÄRVUS JA MÄRGID: Aktsepteeritud värvusteks on hall, *brindle*, punane, must, puhas valge, kollakaspruun (*fawn*) või teised hurtade puhul levinud värvid.

SUURUS JA KAAL:

FCI Standard nr 160/02. 04. 2001
EESTI KENNELLIIT

<u>Soovitud kõrgus:</u>	Isaste puhul 32-34 tolli (81-86 cm).
<u>Minimaalne kõrgus:</u>	Isased: umbes 31 tolli (79 cm).
<u>Minimaalne kaal:</u>	Isased: 120 naela (54,5kg),
<u>Minimaalne kõrgus:</u>	Emased: umbes 28 tolli (71 cm).
<u>Minimaalne kaal:</u>	Emased: 90 naela (40,5 kg),

VEAD:

Kõiki kõrvalekaldeid eeltoodud nõuetest tuleb lugeda vigadeks ning nende tõsiduse aste sõltub otseselt konkreetse kõrvalekalde ulatusest ning selle mõjust koera tervist ja heaolu silmas pidades.

- Liiga kerge või liiga raske pea.
- Liiga kõrge kaarega otsmikuloo.
- Kõverad esijalad, nõrgad kämballiigesed.
- Nõrgad tagajalad ning puudulik lihaskond.
- Liiga lühike kere.
- Sissevajunud, lohkus või sirge seljajoon.
- Suured, vastu nägu ripuvad kõrvad.
- Kõverad käpad.
- Harali varbad.
- Lühike kael, tugev kaelavolt.
- Liiga kitsas või liiga lai rind.
- Liiga rõngas saba.
- Muud värvi nina kui must.
- Muud värvi huuled kui mustad.
- Väga heledad silmad. Roosad või maksavärvi laud.

Füüsilisi ja käitumuslikke kõrvalekaldeid näitavad koerad diskvalifitseeritakse.

NB! Isastel peab olema kaks nähtavalt arenenud ja täielikult munandikotti laskunud munandit.

Tõlge: Multilingua büroo.

FCI Standard nr 160/02. 04. 2001
EESTI KENNELLIIT